

Zakariás neve azt jelenti: „az Úr megemlékezik”. Mondják róla, hogy ő a „fogság utáni Ézsaiás”: a próféciai ugyanolyan jól érthető evangéliumot tartalmaznak.

A templom újra felépítésének idején szolgál (Haggeussal együtt), de az ő szolgálata tovább folytatódik: a 9. fejezettől a „direkt” messiási próféciaikkal („királyod érkezik hozzád”), 12. fejezetben „rátekintenek arra, akit átdöfte”, 14. fejezetben Krisztus visszajöveteléről van szó.

A 7. fejezet még a jelenről szól: mit tegyünk most. A templom még épül, az országban lassan beindul az „élet”, de beindul a bűn is. (Ezsdrás, Nehémiás, később Malakiás írt ezekről.)

A fogság alatt sokan próbáltak az Úrhoz fordulni; Dániel is az egész nép nevében mondja el a bűnvallását. Isten és a próféták azt akarják, hogy ez a megtérés valóságos legyen és folytatódjon. Ne csak a templom épüljön fel. Ne csak külsőképpen akarjunk megújulni. A még több szolgálat, még több áldozat vállalása sem megoldás önmagában, csak ha odaadtam magamat az Úrnak, és hálából, engedelmesen, szeretetből teszem.

Az „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem” jó kérdés. Isten felel rá – én kész vagyok-e megtenni, amit mond? Sokszor mond teljesen mást, mint amit várok. Pl. „kelj fel... megmondják neked, mit kell tenned”; „higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz”. Itt a Zak 7-ben is más választ ad, mint amit várnak.

A kérdés: „néhány esztendeje” bőjtölünk, folytassuk-e ugyanúgy. Az Úr válasza: nem Őrá figyeltek sem a bőjtölésük alatt, sem máskor (7,5–6), nem azért tették, hogy az Ő kedvét keressék, nem akarták tudni, hogy mi az Ő szándéka. Ugyanez volt a baj a fogság előtt is (Ézs 58): bőjtölnek, de nem figyelnek Istenre, nem újul meg az életük, folytonosan bűnben élnek, és azt várják, hogy Isten így is „elismerje” a bőjtölésüket.

Ugyanaz a gond, és ugyanaz Isten válasza is. „Igaz ítélettel ítéljete” – ezt mondták a régebbi próféták is (lásd: Ézs 58; Mik 6,8). Az igaz ítélkezést azonban csak Istentől lehet megtanulni, mert csak az Ő ítélete igaz. Ő csak az igazságot ismeri el, a bűnt gyűlöli és elítéli. Amíg valaki nem tér meg, addig nem tudja gyűlölni a bűnt, a magáét mindenképpen megmagyarázza; a másik emberhez hasonlítja önmagát. Ha már az Uré, akkor Ő beszél vele a bűneiről is. Akkor Ő mutatja meg, hogy milyen bűnök vannak bennem. Ne másokra gondoljak ilyenkor, hanem valljam meg és hagyjam el. – A másik ember felé pedig „irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon...” – mert Isten is ezt teszi a bűnös emberrel. Elítéli a bűnt, de nem ítél el engem, hanem megszabadít a bűntől. Fián hajtotta végre az ítéletet. Mi már ezért tudjuk dicsőíteni Őt.

Ha mást kell figyelmeztetnem a bűnére, akkor ezzel együtt szólnom kell a Szabadítóról is. Ez az az igazságos ítélkezés, amit csak Istentől tanulhatok meg. Benne van a megbocsátás is (amit számon is kér, ld. adós szolgál).

Benne van a könyörületesség is: árvák, özvegyek stb. iránt. Ezen keresztül is Isten mutatja meg, hogy Ő milyen (szemben az akkori vélekedéssel, hogy aki nem él jólétben, azon nincs rajta Isten áldása). Gondoskodik róluk – lehet, hogy éppen rajtunk keresztül. Azt akarja, hogy én is hálát adjak, amikor segíthetek a másikon, és az a másik is hálát adjon.

„Egymás ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt” (Károli) – magamtól nem megy, de kérhetem Jézust, hogy az Ő szeretetével tudjak gondolni a másokra. Nem lehet úgy bizonyosságot tenni valakinek, hogy közben a „pokolba kívánom”, akármilyen kellemetlen ember. Isten a bűnét gyűlöli, de őt meg akarja menteni – ezt nemcsak hallania, de látnia is kell rajtam.

Zak 4,6 Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Lelkemmel! – mondja a Seregek Ura.